

ved Landhaandværkere, der sidde med et Hus, hvortil der kun hører en lille Have. De kunne hverken leve af Havebrug eller Landbrug, thi de have ingen af Delene. Hvorfor skulde de saa ikke alligevel kunne søge disse Kreditforeninger og nyde det Gode, som disse Kreditforeninger yde?

Naar det ærede Medlem vil, at man skal drage en saadan Grænse, tror jeg, at det hidrører noget fra, at han og maaske ogsaa det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen) noget for meget lægge Vægten paa Navnet „Husmandskreditforening“. Men jeg maa dog gøre de ærede Medlemmer opmærksom paa, at „Husmandskreditforening“ er ikke Lovsproget. Loven kender ikke dette Udtryk; om jeg end maa erkende, at disse Kreditforeninger i sin Tid nærmest bleve oprettede af Hensyn til de smaa Ejendomsbesiddere paa Landet, vil jeg gøre opmærksom paa, at Loven hedder: Kreditforening af Ejere af mindre Ejendomme paa Landet (*J. Nielsen*: Det kende vi nok). Ja, naar det ærede Medlem kender det, synes jeg ikke, han har Lov til at gøre det Skel, han vil gøre ved at spørge: „Hvad er det for en Mand, der ejer denne Ejendom, hvad bestiller han, er det en Mand, der har lidt Skillinger tilovers, er det en Grosrerer, er det en Kapitalist eller en pensioneret Embedsmand, eller er det en Arbejder eller en Landbruger, eller hvad er han?“ Det Skel gør Loven ikke; Loven giver enhver, der er Ejer af en mindre Ejendom paa Landet indenfor den Taksationsgrænse, som Loven foreskriver, Ret til at søge Laan i denne Forening. Jeg vil selvfølgelig erkende overfor det ærede Medlem, at det ikke kan nægtes, at der er adskillige Smaaavilla-Ejere, som komme til at nyde godt af denne Lov, men de have jo Ret til det ifølge Lovens Bogstav. Og naar det ærede Medlem vil have, at Kreditforeningerne skulle sortere dem fra de andre, vil jeg sige til det ærede Medlem, at det bliver en meget vanskelig Opgave for vore Taksationsmænd og for Bestyrelserne af disse Kreditforeninger, hvis man skal sortere disse forskellige Ejendomme og spørge om, hvilket Erhverv driver den, der er i Besiddelse af en saadan Ejendom, og som søger Laan i sin Ejendom. Det ærede Medlem vil ikke have noget imod, at de, der nu en Gang have faaet et saadant Laan, beholde det. Men hvad vil det ærede Medlem saa have, at der skal gøres ved dem, der sælge deres Ejendom? Skulle de med det samme være forpligtede til at paalægge den ny Køber, at han skal indfri

Laanet? Det ærede Medlem vil føre disse Foreninger ind i saa mange Vanskeligheder ved sit Forslag, at jeg vil fraraade ham at stille det.

Naar det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen) mente, at man kunde sætte Grænsen ved 1 Td. Land, tror jeg ogsaa, det er en meget vilkaarlig og vanskelig Grænse; thi 1 Td. Land er jo af højst forskellig Værdi i de forskellige Egne. Jeg maa i det hele taget anbefale, at man følger den Vej, man er gaaet lige fra Lovens Ikrafttræden i 1880 og gennem alle de Forandringer, man har foretaget. Man har der holdt sig strengt til at sætte Grænsen ved en bestemt Laanesum, en bestemt Taksationsgrænse, uden at spørge om, hvem der var Ejere af de paagældende Ejendomme. Ifølge Loven har enhver, der er Ejer af en mindre Ejendom paa Landet, baade i Jylland og paa Øerne, Ret til at søge Laan i disse Foreninger. Følger man det ærede Medlem, vil man berede disse Folk saa mange Vanskeligheder, som man netop ønsker at fri dem for.

J. Nielsen: Naar den sidste ærede Taler mente, at jeg udfører kun en Mission, er det baade rigtigt og ikke rigtigt. Jeg udfører virkelig en Mission, men jeg er saa heldig — og det er jeg meget ofte —, at min Anskuelse falder sammen med mine Vælgeres ogsaa paa det Punkt. Jeg vilde ønske, at det samme var Tilfældet med det ærede Medlem.

Saa spørger det ærede Medlem, hvad jeg vil gøre ved de jordløse Huse, naar der absolut skal være knyttet Havebrug dertil. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kender noget jordløst Hus, der ejes af Arbejdere eller Smaaaviljeværkere, og som har en Værdi af over 6,000 Kr. Jeg har aldrig truffet sligt, maaske findes de paa Fyn, men i Jylland kende vi ikke noget til dem.

Med Hensyn til Skellet har jo Kreditforeningen selv sat Skel mellem dem, der kunne faa, og dem, som ikke kunne faa; der er ingen, der kan faa Laan, naar Ejendommen har en Vurderingssum af over 8,000 Kr. Saa Skel kan meget let sættes. Jeg kan ikke se, hvad der skulde være i Vejen for at sætte 1 Td. Land og sige, at de, der ikke have Havebrug og Landbrug som Næringsvej, ikke kunne faa Laan, naar Ejendommen er vurderet til over 6,000 Kr. Men jeg agter ikke at gøre noget større Nummer ud deraf. De, som